

Hur beskriver man Indiens demokrati? Som maskäten av korruption och förlamad av kast-hierarkier? Eller som välfungerande och vital?

Journalisten och författaren PER J ANDERSSON väljer det senare. Här motiverar han varför och bemöter därmed kritiken som Hans Magnusson riktade mot honom i Sydasiens #4/2007.

Till alla bilder finns en motbild

Tittar man på Indiens grannar och många andra stater som avkolonialiserades under 1900-talet är skillnaderna slående: få andra länder har haft så många justa val, har så högt valdeltagande (runt 60 procent), har en så levande partiflora (med flera partier som inte utgår från den etniska gruppen/kasten) och har ett så omfattande demokratiskt system från nationell nivå ända ner till den lilla byn.

De politiska vinsterna har varit uppenbara. Medan demokratin knappt är krypfärdig i Nepal och ständigt hotas av militär och religiösa och etniska/lingvistiska intressegrupper i Pakistan och Sri Lanka har majoriteten av indierna – trots enorma kulturella olikheter – respekt för staten, de centrala institutionerna och demokratin. Det har inte alltid varit självklart och resan har varit lång. Men nu är man där. I Indien har till och med den största religiösa minoriteten (muslimerna) enligt en nygjord opinionsundersökning större förtroende för det demokratiska systemet än befolkningsmajoriteten.

Säga vad man vill om Indien, men risken för militärkupp eller att en religiös/etnisk grupp ska sätta systemet ur spel och ta makten med våld är minimal.

Denna ljusa bild av den indiska demokratin – som var ett utdrag ur min bok "Indien – elefanten som började dansa" (Bilda förlag, 2007) – kunde man läsa om

i Sydasiens nr 3/2007. Hans Magnusson, aktiv i Dalit Solidarity Network, svarade i numret därpå att min bild av Indiens demokrati ger "en okritisk, nästintill konfliktfri och okontroversiell bild av hur demokratin i Indien utvecklas".

Oavsett vad som än händer i Indien finns det alltid gott om kommentatorer som är

"Säga vad man vill om Indien, men risken för militärkupp eller att en religiös-etnisk grupp ska sätta systemet ur spel och ta makten med våld är minimal"

snabba att tolka nya signaler negativt. Det finns också en tendens att alltid använda väst som mall för hur det borde se ut.

TYPISKT ÄR WASHINGTON Post-korrespondenten Bernard Nossiters 35 år gamla tes att Indien inom kort skulle braka samman eftersom man var "Babels land" (pratar olika språk). Han använde därmed USA och Europas nationalstater som mall för hur det borde vara för att funka (ett språk).

Den som påpekar indiska framsteg beskylls ofta för att vara aningslös.

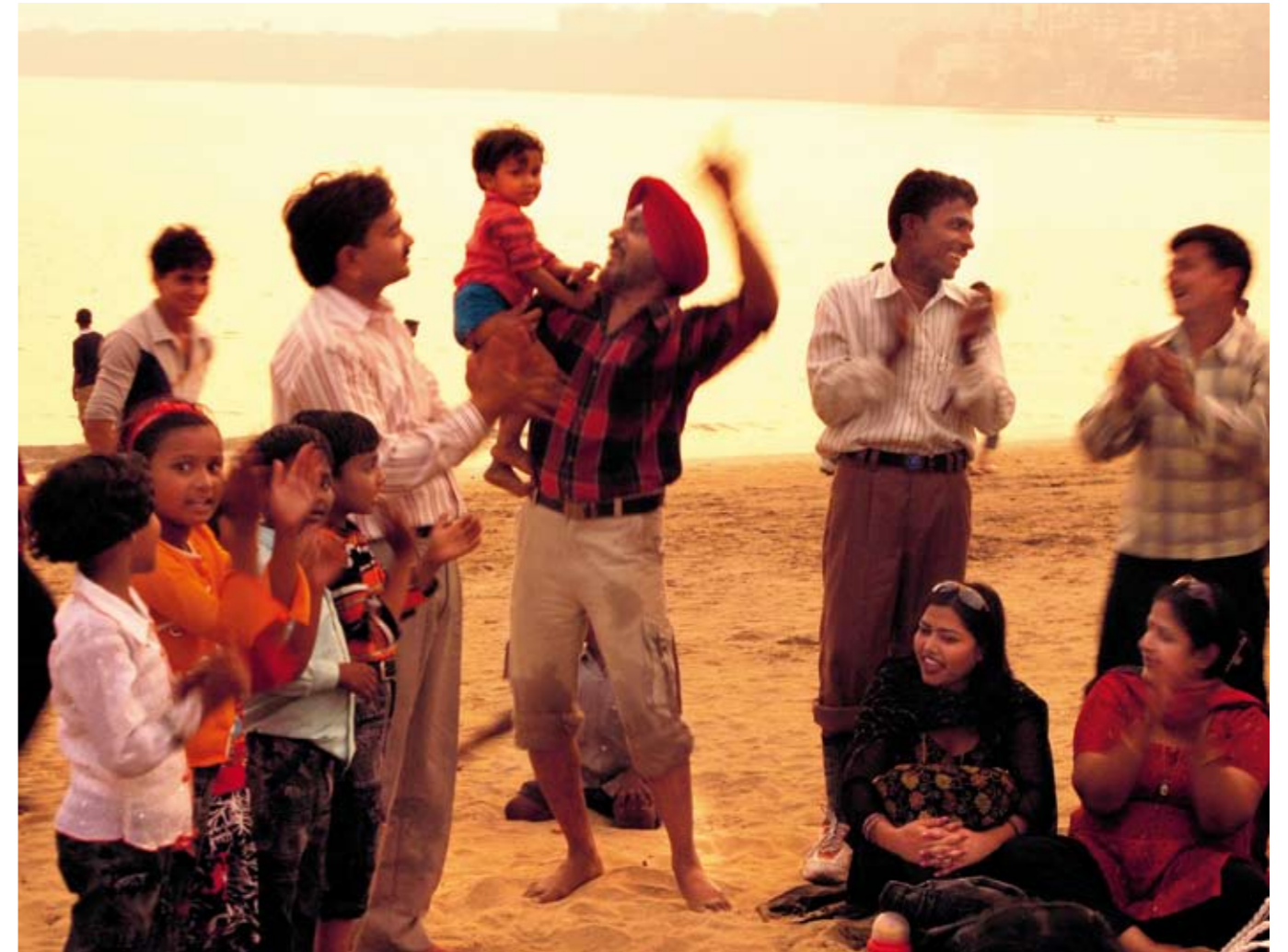
Visserligen överdriver Hans Magnus-

son min positiva syn. Jag anser inte, som han påstår, att byråden fungerar utmärkt i Indiens samtliga 700 000 byar. Min uppfattning är snarare att de betydligt oftare fungerar dåligt än bra. Men Magnusson har rätt i att jag väljer att titta på de positiva exemplen.

Varför gör jag det? Är det inte enfaldigt?

Nej, man kan betrakta utgångsläget och man kan betrakta förändringen. Jag har valt att titta på förändringen. Jag vill därmed korrigera bilden av att allt skulle vara hopplöst. Och självklart: mitt exempel på ett välfungerande byråd är hämtat från Kerala för att jag visste att lokaldemokratin med indiska mått fungerar allt bättre där. Hade jag velat ha exempel på den statiska motsatsen hade jag rest till Bihar.

Att demokratin i Indien på sina håll nu utvecklas underifrån tycker jag är en oerättad, snudd på sensationell historia i en värld där det demokratiska underkottet växer.

"Min roll som journalist och författare är inte att i varje stund lansera en balanserad bild. Jag anser att det är viktigare att rikta strålkastaren dit där det råder mediamörker", skriver Per J Andersson i sitt inlägg. FOTO: Per J Andersson

Den indiska demokratis problem är däremot ingen nyhet. Att daliter har svårt att få rättvisa och politisk representation och att lokala myndigheter på sina håll är korruperade och/eller helt icke-fungerande är tyvärr några av Indiens största problem – till och med kanske de allra största utvecklingshindren. Men så har det varit länge.

Hans Magnusson utgår från idealbilden av demokrati, som aldrig existerat, inte ens i antikens Aten, och räknar sedan allt annat som avsteg därifrån. Med det perspektivet måste man givetvis bli pessimist. Är det fruktbart? Bättre då att se Indien i sin koloniala, asiatiska kontext: som ett lyckat exempel på demokrati.

Man kan givetvis påstå att indisk demokrati är lika delar framgång och bakslag, som historikern Ramachandra

Guha skriver i sin nyutgivna "India after Gandhi". Framgång: valen, yttrandefriheten, trenden med allt bättre fungerande lokaldemokrati, idestyrd politiker. Bakslag: korruption, ett röstbeteende som följer patron-klient-mönstret, politiker som bara styrs av hänsyn till den egna gruppen.

MEN MIN ROLL SOM journalist och författare är inte att i varje stund lansera en balanserad bild. Jag anser att det är viktigare att rikta strålkastaren dit där det råder mediamörker, precis som Hans Magnusson som framgångsrikt driver ett opinionsarbete med att rikta ljus mot ett annat indiskt mörker: situationen för daliterna.

Vissa röster pratar bara om börsuppgång och IT-eufori. Andra röster beskriver Indiens traditionella sociala problem. Jag

pratar helst om kulturell motsändskraft, någorlunda fungerande mångfald och hindunationalisterna som ett hot mot sammanhållningen. Men be mig inte ta ansvar för en komplett bild av Indien. Den har jag inget ansvar för. Låt mig få prata om de saker som jag anser att det sägs för lite om.

Vi är dock helt överens på en punkt, jag och Hans Magnusson: till alla bilder om Indien finns en motbild.

Till skillnad från den klassiska europeiska nationalstaten är Indien ett regnbågsland – etniskt, språkligt, religiöst.

Vilken färg man ser handlar mest om vart man riktar blicken.

Per J Andersson

Journalist och författare till bland annat "Moderna Indien" (Alfabet, 2006) och "Indien – elefanten som började dansa" (Bilda, 2007)